

בְּעִיר אַחַת,
גְּרָה יְלֵדָה שְׁקוֹרָאִים לָהּ יַעֲלֵ,
עִם אִמָּא וְאַבָּא, חֲתוּל וְגַם כְּלָב,
וְאַפְלוּ דָּג אַחַד בְּתוֹךְ צִנְצָנֹת.

בְּכָל בִּקְרָא אִמָּא מְלִינָה אֶת יַעֲלֵ לְשַׁעַר בֵּית הַסֵּפֶר,
מְנַשֶּׁקֶת אוֹתָהּ עַל הַלְּחִי,
מְנוֹפֶפֶת לָהּ לְשָׁלוֹם וְהוֹלְכֶת.

וְכִמּוֹ בְּכָל בִּקְרָא, כִּי גַם בְּיוֹם רֵאשׁוֹן הָאַחֲרוֹן
יַעֲלֵ נִשְׁאַרָה לְבַדָּה
עִם הַמּוֹן יְלָדִים,
הַמּוֹרָה הַדָּס,
וְלוֹחַ גְּדוּל-גְּדוּל,

בשעור הראשון המורה הדס ספרה ספור
על נסיכה בודדה עם שתי צמות ארכות,
שגרה בטירה גדולה.
יעל הקשיבה לספור וכמעט שכחה שבלב, בפנים,
היא בעצם מפחדת להשאר לבדה,
ואפילו קצת חוששת שאמא תשכח לקחת אותה בסוף היום.
בשעור חשבון, כשהמורה הדס למדה חבור וגם חסור, צצה שוב המחשבה המפחידה בראשה
של יעל –

כלם הולכים הביתה בסוף היום
והיא נשארת בבית הספר לבדה,
מחכה ומחכה אבל איש לא בא לקחת אותה.
פחד קטן טפס ועלה במעלה הגרון
ודגדג את העיניים ודמעות קטנות בצבצו וזלגו במורד הלחינים.
יעל נגבה את הדמעות והסתכלה סביב כדי לראות שאף אחד לא הבחין.